

ինչպէս յոյս ունիմ, կ'աղաչեմ որ իմ
կողմանէս երեք բժիշկներուս ըսես թէ
իրենց շնորհակալ չեմ ըլլար, ուստի
դուրս ձգեն զիս իրենց այցելութենէն
ու գիտութենէն՝ որ այլոց նման խենդ
ու խաբեբայ է: Բաւական հասկըցայ
խօսակցութիւննին, որով աւելի համո-
զուեցայ թէ յաջող բաղդ մը՝ զիպուած
մը ինծի օգնական եղաւ:
— Դիպուած մը, մումուաց քահանան՝

աչքերը պատին այն գրութեանը վրայ
դարձուցած՝ թէ

— Դիպուածը կոյր է, և միակ ստեղ-
ծագործութեան պատճառ:

Ետքը անոր ետեւէն Շառնէի աւել-
ցուցած բառը կցելով,

— Թերևս, ըսաւ բարձրաձայն, ու
դուրս ելաւ:

Կը շարունակուի:

Ա. Ռ. Ա. Կ

Նշդարի և Լուրիս .

Երբ հասաւ գարնան տաք՝
Նըշդարի ծառին տակ
Հողն ինքնին ճաթեցաւ,
Լուրիս մ'երեւցաւ:
Հագիւ աչքերը բանալով՝
Երբոր տեսաւ ծառն իրեն քով,
Մէկէն անոր պըլլուեցաւ:
Վըրան ամիս մ'անցաւ չանցաւ
Ծառին գագաթն ի վեր հասաւ: —
Այս ամենուն ալ է յայտնի
Որ մարդ բարձրէն գիւրաւ խաբուի: —
Լուրիս ալ ինք զինք մեծ կարծեց՝
Եւ իրմէն վեր մեծ մեծ ջարդեց: —
« Բարեկամիկ, ինչպէս ես՝
» Կը քընանամ, ինչ կ'ընես », —
— Կ'ըսէր ծառին՝ ծաղրելով.
Բայց սա լռուէ՝ մեծ սրտով: —
« Ես քանի որ հոս եմ՝
» Ըզբեղ միշտ նոյն տեսնեմ.
» Եկուր ըսէ, քանի տարի
» Այդպէս կ'ապրիս վերայ երկրի »:
— « Կայ տասը տարի » —
Ըսաւ Նըշդարի: —
« Հազար ափսոս, կըրկնեց Լուրիսն .
» Ցաւիմ վըրայ քու բաղդին .
» Նայէ՛. ես դեռ մէկ ամսը կան՝

» Կը մօտենամ երկընքին .
» Եւ այս հաշուով՝ տաս տարիէն
» Քանի մ'անգամ երկինք պատեմ »: —
Ծառը տեսաւ որ Լուրիս՝
Բերնին եկածը դուրս կու տայ .
Եւ թէ՛ որքան ինք լուռ կենայ՝
Նա անդադար չափէն կ'ելլայ,
Խոժոռ աչքեր անոր դարձուց
Եւ այս խօսքերս ալ աւելցուց .
« Երէկ մէկ, այսօր երկու,
» Չես գիտեր վաղուան դալու .
» Կեցիր նայինք, դեռ դու ո՞վ ես
» Որ տաս տարուան խօսք մէջ բերես:
» Ամառն անցնի, աշուն դայ,
» Տեսնենք ո՞վ կայ, ո՞վ չըկայ »: —
Իրաւ, ամառն որ անցաւ
Լուրիային բանը պըրծաւ .
Դեղնեցաւ, սեւեցաւ, չորցաւ,
Ու քամին՝ առաւ տարաւ:

Լուրիային վերջն՝ ըլլայ քեզի
Ո՞վ պարծենկոտ, նոր հայելի .
Որ քիչ բանով մը շրփացած՝
Ժամանակով դեռ փորձ չեղած,
Հին ծերերուն տընաղ չընես,
Թէ ոչ՝ վախճանդ ալ է այսպէս:

ՎԵՆԵՏԻԿ Ի ՏՊԱՐԱՆԻ ՍՐԲՈՅՆ ՂԱԶԱՐՈՒ